

Hofkapelle München

olv. **Rüdiger Lotter**

wo 17 jan 2018 / Grote podia / Blauwe zaal

20 uur / pauze ± 20.45 uur / einde ± 22 uur
inleiding 19.15 uur / Jan Devlieger / Blauwe foyer

Virtuoze barokviolen
2017-2018

Ensemble Vintage Köln & Ariadne Daskalakis *viool*
do 21 sep 2017

Hofkapelle München olv. Rüdiger Lotter
wo 17 jan 2018

Ensemble Matheus olv. Jean-Christophe Spinosi *viool*
vr 25 mei 2018

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert / tentoonstelling van uw keuze.

Grand café deSingel drankjes / hapjes / snacks uitgebreid tafelen / open alle dagen: 9-24 uur informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 of www.grandcafedesingel.be

Cd-verkoop Bij onze concerten worden occasioneel cd's te koop aangeboden door La Boite à Musique / Coudenberg 74 / Brussel / +32 (0)2 513 09 65 / www.classicalmusic.be

Reageer en win

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling / concert / tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000 Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
www.moreau-pianoservice.be

Jean-Marie Leclair

Hofkapelle München

Rüdiger Lotter muzikale leiding

Chouchane Siranossian, Isabella Bison viool

Rüdiger Lotter heeft recent een kwetsuur aan de linkerhand opgelopen. Hij kan het concert wel dirigeren maar zal niet als solist te horen zijn. Violiste Isabelle Bison vervangt hem als concertmeester en als soliste. Bijgevolg is het programma licht gewijzigd.

ANGEL, DEVIL, PRIEST

Jean-Marie Leclair (1697-1764)

'Trois Airs des démons' uit 'Scylla et Glaucus', opus 11 6'

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Sinfonia 'Al Santo Sepolcro' in d, RV169 5'

Adagio molto

Allegro ma poco

Jean-Marie Leclair

Concerto voor viool, strijkers en basso continuo in g, opus 10 nr 6 17'

Allegro ma poco

Aria - Andante grazioso

Allegro

soliste: Chouchane Siranossian

Antonio Vivaldi

Concerto voor vier violen, strijkers en basso continuo in b, RV580 9'

Allegro

Largo

Larghetto

Allegro

solisten: Isabella Bison, viool I; Martyna Pastuszka, viool II;

Dmitry Lepekhov, viool III; Ulrike Cramer, viool IV

Pietro Antonio Locatelli (1695-1764)

Introduzione teatrale in C, opus 4 nr 5 8'

Allegro

Andante

Presto

Concerto Grosso in Es, opus 7 nr 6 'Il pianto d'Arianna' 18'

Andante - Allegro - Adagio - Andante - Allegro

Largo

Largo andante

Grave

Allegro

Largo

soliste: Isabelle Bison

Concerto voor viool, strijkers en basso continuo in D, opus 3 nr 1 uit 'L'arte del violino' 22'

Allegro

Capriccio

Largo

Allegro

Capriccio

soliste: Chouchane Siranossian

pauze

Engel, duivel en priester

Virtuoze muziek voor strijkers van Leclair, Locatelli en Vivaldi

“Hof van Kassel anno 1728: de toehoorders wachten vol spanning, de violen zijn gestemd, de strijkstokken aangespannen en paraat, het muzikale duel tussen twee vermaarde violisten, Jean-Marie Leclair en Pietro Antonio Locatelli, kan beginnen ... Beide protagonisten presteren voortreffelijk en het publiek geniet met volle teugen. Hun muzikale expressie verschilt grondig: Leclair speelt met een grote ritmische vrijheid en een gevoelige toon, “als een engel” terwijl Locatelli “als een duivel” tekeer gaat, “met een verbluffende acrobatie in de linkerhand terwijl zijn boog al dan niet opzettelijk een ruwe klank produceert” - vrij naar de geschriften van de Nederlandse 18de-eeuwse klavecijnist en muziekcriticus Jacob Wilhelm Lustig.

Hoe groot het waarheidsgehalte van deze anekdote is, valt niet te schatten. Het geeft ons een beeld van de polarisatie tussen de Franse en Italiaanse stijl en de grote populariteit van beide vioolvirtuozen in de eerste helft van de 18de eeuw. Leclair en Locatelli zijn heden minder populair dan de componerende en vioolspelende priester met roodbruin haar: Antonio Vivaldi alias ‘Il Prete Rosso’. Heden geniet Vivaldi een grote bekendheid met zijn talrijke vioolconcerto's die hij schreef voor de ‘Pio Ospedale della Pietà’, een weeshuis voor meisjes van goede komaf in Venetië. Zowel Leclair, Locatelli als Vivaldi zijn bepalende figuren geweest voor de exploratie van de muzikale en technische mogelijkheden van de viool.

ENGEL

Jean-Marie Leclair (Lyon, 1697 - Parijs, 1764) wordt terecht beschouwd als de grondlegger van de Franse vioolschool. Deze eretitel maakte hij waar met zijn sonates en concerto's voor viool die op dat moment qua expressie, originaliteit en technisch kunnen de kroon spande in Frankrijk én het niveau van alle voorgaande vioolcomposities en -publicaties van zijn landgenoten overtrof. Het duurde trouwens lange tijd vooraleer de viool in Frankrijk een volwaardige plaats verwierf binnen de kunstmuziek.

De viool werd in Frankrijk aanvankelijk enkel gebruikt bij het opluisteren van dansfeesten. In Noord-Italië kreeg de viool al heel vroeg wel een ernstige rol toebedeeld. De roots van de viool vinden we bij de rebec en de vedel, twee typische strijkinstrumenten uit de middeleeuwen en de renaissance. Uit deze voorlopers ontstond de viola da braccio (letterlijk armviool) en hun leden: viool, altviool, cello en contrabas.

De Franse nationale stijl ontwikkelde zich vanaf de jaren dertig van de 17de eeuw en verzette zich gedurende meer dan honderd jaar tegen Italiaanse invloeden. Men bleef trouw aan de viola da gamba. De viola da gamba (letterlijk beenviool) is een onderhands gestreken snaarinstrument met fretten zoals een luit of gitaar. Uit de polemische titel van een traktaat van Hubert Leblanc (Amsterdam, 1740) blijkt een fanatieke verdediging van de viola da gamba ten opzichte van de viool en cello: ‘Défense de la basse de viole contre les entreprises du violon et les prétentions du violoncel’.

Ondanks de vele tegenkantingen uit het Franse kamp veroverde de viool heel Europa. Arcangelo Corelli (Fusignano, 1653 - Rome, 1713) was een van de meest invloedrijke figuren op het gebied van de concerterende Italiaanse muziek en genoot grote faam als violist, leraar en componist. Corelli koos heel bewust voor 1 januari 1700 als publicatiedatum voor zijn bundel met 12 vioolsonates (opus 5). Hij wou aan het begin van de nieuwe eeuw de hegemonie van de viool als volwaardig kunstinstrument consolideren.

Jean-Marie Leclair bouwde gretig verder op de traditie van Corelli en ontwikkelde een persoonlijke muziekstijl zonder evenwel de eigenheid van zowel de Italiaanse als de Franse stijl te verloochenen. Hij begon zijn professionele carrière op negentienjarige leeftijd als danser en balletmeester in zijn geboortestad Lyon en later in Turijn, waar hij vermoedelijk ook zijn vioolspel vervolmaakte bij een leerling van Maestro Corelli: Giovanni Battista Somis (Turijn, 1686 - Turijn, 1763). Vanaf dan profileerde hij zich enkel als musicus. Leclair vestigde zich daarna in Parijs onder patronage van Joseph Bonnier, een van de rijkste mensen van Frankrijk. Dit resulteerde in 1723 tot de publicatie van zijn eerste opusnummer: ‘Premier livre de sonates à violon seul avec la basse continue ... dédiées a

Monsieur Bonnier'. In 1728 volgde Leclairs publicatie van zijn tweede opusnummer (al zijn werken werden in Parijs gedrukt) en maakte furor in een van de eerste publieke concertreeksen: de 'Concert Spirituel'. Deze concerten startten in de Franse hoofdstad in 1725, onder leiding van Anne Danican Philidor, met als doel ook op religieuze feestdagen en vooral in de vastentijd, wanneer de operahuizen gesloten waren, muzikaal vermaak te verschaffen. Dit initiatief kreeg, overigens met dezelfde naam, navolging in andere belangrijke steden van Europa zoals Londen en Wenen. In de eerste Parijse editie werden twee motetten van Delalande en het Kerstconcerto van Corelli uitgevoerd.

In datzelfde jaar 1728 leerde Leclair op een bijzonder manier (het muziekduel) Pietro Antonio Locatelli kennen in Kassel. Beide 'vioolridders' hadden trouwens een goede verstandhouding en onderhielden een vriendschappelijke band. De vermeende confrontatie tussen Leclair en Locatelli was voor muziekcritici een dankbare aanleiding om de verschillen tussen de Franse en Italiaanse muziekstijl in de verf te zetten. Algemeen kunnen we stellen dat de Italiaanse manier van musiceren veel uitbundiger en extravert was met doorgaans een grotere virtuositeit. De Fransen hadden veel minder interesse in uiterlijk vertoon, maar des te meer in kleur, details en ornamenten. Hun kunst is introvert en fijngevoeliger. In een poging om beide rivaliserende stijlen met elkaar te verzoenen hanteerde François Couperin de term 'Les Goûts-Réunis'. De vermenging van beide 'smaken' (muziekstijlen) moest leiden tot betere muziek.

Talrijke succesvolle optredens en publicaties zorgden ervoor dat Leclair in 1733 door Louis XV werd aangesteld als 'ordinaire de la musique du roi'. Als uiting van dankbaarheid droeg hij in 1734 zijn derde boek met vioolsonates (opus 5) op aan de Franse vorst. Deze vioolsonates kregen algemene bijval en Leclair werd geprezen om zijn grote originaliteit. Zo schrijft de dichter Jean de Serré in de 'Mémoires de Trévoux': "Le Clair est le premier qui sans imiter rien, Créa du beau, du neuf, qu' il peut dire le sien". De Zesde Sonate in c uit deze bundel is beroemd en kreeg de bijnaam 'Le Tombeau'. De langzame delen ademen de Franse stijl terwijl de snelle bewegingen meer Italiaans getint zijn.

Van 1738 tot 1743 verbleef Leclair op regelmatige basis (drie maanden per jaar) aan het hof van Orange in Leeuwarden en werd, vanaf juli 1740, ook 'maestro di capello' van een twintigtal instrumentalisten, met als geldschieter de rijke burger François du Liz, in Den Haag. In Leclairs Nederlandse periode vonden er meerdere ontmoetingen plaats met Locatelli in Amsterdam. In 1744 vestigde Jean-Marie Leclair zich in Chambéry waar hij musiceerde voor de Spaanse prins Don Philippe. Leclair droeg zijn opus 10 (Parijs, 1745) bestaande uit 6 vioolconcerto's op aan Don Philippe. **Het Zesde Vioolconcerto in g (opus 10)** is het laatst gepubliceerde vioolconcerto en tevens het meest veeleisende werk dat Jean-Marie Leclair l'aîné schreef voor viool. Het is een meesterwerk met een grote dramatische spankracht en een perfecte balans tussen virtuositeit en muzikaliteit. Het concerto heeft de gebruikelijke drie delen naar Vivaldiaans model (snel, langzaam en opnieuw snel). Kenmerkend in het eerste deel (Allegro ma poco) is de grote ritmische stuwkracht en talrijke appoggiaturen. Orkestpassages in unisono wijzen in de richting van Carl Philipp Emanuel Bach. Het intieme middendeel (Aria - Andante grazioso) is geschreven in de gelijknamige toonaard G en is in feite een menuet in rondovorm, waarbij strofe en refrein elkaar afwisselen. In het laatste deel (Allegro) laat Leclair fugatische tuttippassages alterneren met virtuoze ornamentiek van de vioolsolo.

In 1746 kwam er een carrièreswitch dat geen lang leven beschoren was. Net als Jean-Philippe Rameau (Dijon, 1683 - Parijs, 1764) waagde Jean-Marie Leclair zich rond zijn vijftigste aan het componeren van een opera: 'Scylla et Glaucus' (opus 11). De drie **'Airs de démons'** uit deze opera zijn heel theatrale dansen waarbij Leclairs skills als balletdanser sterk op de voorgrond treden. De Eerste 'Air' in alla breve is heel plechtstatig met onverwachte harmonische wendingen. Heel wat sneller gaat het er aan toe in de Tweede 'Air'. In de Derde 'Air' laat Leclair vreemd genoeg een drieachtstema afwisselen met een driekwartsmaat, alsof de demonen opzettelijk deze dans en het aardse leven verstoren.

De 'engel' Jean-Marie Leclair l'aîné kwam op gewelddadige manier om het leven. Hij werd, vermoedelijk door zijn neef, vermoord in een achterbuurt van Parijs.

DUIVEL

De Italiaanse componist en violist **Pietro Antonio Locatelli** (Bergamo, 1695 - Amsterdam, 1764) was een typisch product van de Romeinse school. Zijn voornaamste leraar was Giuseppe Valentini. Anders dan zijn meeste collega's en zijn leraar was hij heel succesvol. Locatelli slaagde er ook in om de structurele en stilistische innovaties van de Venetiaanse school, met Antonio Vivaldi als vaandeldrager, te assimileren. Locatelli's later werk zal meer en meer evolueren naar een pre-klassieke stijl. Na een aantal tournees doorheen Frankrijk, Duitsland en Italië vestigde deze uitzonderlijke vioolvirtuoos zich vanaf 1729 tot aan zijn dood in Amsterdam.

Antonio Locatelli wordt 'de Paganini van de 18de eeuw' genoemd. De 24 moeilijke Capriccio's voor vioolsolo uit Locatelli's opus 3, '**L'arte del violino**: XII concerti ... con XXIV capricci ad libitum' (Amsterdam, 1733), stonden model voor de 24 Capriccio's van Niccolò Paganini (Genua, 1782 - Nice, 1840). Anders dan bij Paganini zijn de Capriccio's van Locatelli geen zelfstandige werken. Locatelli's Capriccio's kunnen op aangegeven plaatsen ingevoegd worden in zijn vioolconcerto's. Het opus 3 van Antonio Locatelli bestaat dus uit vioolconcerto's waarbij de Capriccio's dienst doen als facultatieve vioolcadensen. Een vioolconcerto en een aantal Capriccio's uit Locatelli's 'L'arte del violino' samen uitvoeren is voor de solist niets minder dan een loodzware en 'duivelse' opdracht.

Een buitengewoon en eerder atypisch werk van Locatelli is het '**Concerto grosso in Es, opus 7 nr 6 'Il pianto d'Arianna'** (de klacht van Ariadne) uit 1741. Dit innige werk verklankt in acht contrastrijke delen de emotionele rollercoaster die Ariadne doormaakt nadat ze werd verlaten door Theseus op het eiland Naxos. Deze mythe was in de barokperiode een populair onderwerp in cantates en opera's. Dit werk doet vermoeden dat Locatelli ook voor vocale muziek veel talent had. 'Il pianto d'Arianna' houdt het midden tussen een concerto grosso en een vioolconcerto. Op de keper beschouwd is het een concerto grosso, waarbij in tegenstelling tot Corelli, het concertino is uitgebreid met een altviool. Een spel van vraag en antwoord tussen een solistengroep en het orkest komt echter nauwelijks voor. We kunnen wel, zoals in een vioolconcerto, gewag maken van een dialoog tussen de eerste viool en de

volledige groep. Het Adagio uit 'Il pianto d'Arianna' is de facto een (instrumentaal) recitativo accompagnato. De eerste viool speelt declamerend en wordt begeleid door het orkest. Dit deel sluit, net zoals bij een gezongen recitatief, af met een typische dominant-tonica-cadens. De melancholische sfeer wordt versterkt door de verre modulaties, de betekenisvolle stiltes en de terrassendynamiek. Vertragingen, dissonanten en chromatiek zorgen voor een grote harmonische spankracht.

PRIESTER

Antonio Vivaldi (Venetië, 1678 - Wenen, 1741) - de priester-musicus met het rode haar - was het grootste deel van zijn carrière werkzaam als componist, vioolpedagoog en leider van de muziekkuitvoeringen aan de 'Pio Ospedale della Pietà'. In Venetië waren er vier dergelijke 'Ospedali'. Zij hielden het midden tussen weeshuis (tevens opvang van buitenechtelijke kinderen), klooster, meisjesschool en conservatorium. Muziek was een belangrijk onderdeel van de geboden opleiding waar kosten noch moeite voor werden gespaard. De muziekkuitvoeringen in de 'Pietà' konden rekenen op enorme publieke belangstelling en kenden grote bijval. Vivaldi's enorme productie aan concerten is te verklaren door de voortdurende vraag naar nieuwe muziek in combinatie met een oeverloze inspiratie en immense werkkraft.

In tegenstelling tot de bekendheid en waardering die Antonio Vivaldi heden geniet, begon de faam van deze componist en vioolvirtuoos al tijdens zijn leven te tanen. In de decennia na zijn dood raakte zijn muziek snel, op een aantal vioolconcerten zoals 'De lente' uit 'De vier jaargetijden' na, in de vergetelheid. Een gedetailleerde levensloop blijft tot op de dag van vandaag in nevelen gehuld. Dit gaf aanleiding tot heel wat speculaties en fantasierijke verhalen. Vanaf het midden van de 19de eeuw ontstond er, simultaan met de Bachrevival, een vernieuwde belangstelling voor deze Venetiaanse meester. Toen men vaststelde dat de jonge Johann Sebastian (Eisenach, 1685 - Leipzig, 1750) een aantal werken van Antonio Vivaldi arrangeerde voor klavecimbel of orgel was de interesse gewekt en begon ook de Vivaldirevival. Het zou toch tot ver in de 20ste eeuw duren vooraleer ook de meeste van de niet gepubliceerde werken - waaronder heel wat opera's, cantates en koorwerken - van onder het stof werden gehaald.

De bundel 'L'Estro armonico' (vrij vertaald als 'De harmonische verbeelding'), met onder meer het **Concerto voor vier violen, strijkers en basso continuo in b, RV580**, werd reeds tijdens Vivaldi's leven gepubliceerd (Amsterdam, 1711) en diende als een inspiratiebron voor menig componist in de 18de eeuw. 'L'Estro armonico' vormt een synthese van de Italiaanse muziek voor strijkensemble. Deze bundel met twaalf concerten, die vaak worden

omschreven als concerten grossi, biedt ons een grote diversiteit aan klankkleuren en uiteenlopende bezettingen: twee concerten voor vier violen en orkest (RV549 en 550), twee concerten voor vier violen, cello en orkest (RV567 en 580), twee concerten voor twee violen en orkest (RV519 en 522), twee concerten voor twee violen, cello en orkest (RV565 en 578) en tenslotte ook vier concerten voor viool en orkest (RV230, 265, 310 en 356). Zes van deze concerten uit 'L'Estro armonico' werden door Bach gearrangeerd: het Derde, Negende en Twaalfde Concerto (RV310, 230 en 265) werden omgezet naar klavecimbel (BWV978, 972 en 976); het Achtste en Elfde Concerto (RV 522 en 565) werden gearrangeerd als orgelwerken (BWV593 en 596) en het Tiende Concerto herwerkte Bach tot het beroemde Concerto voor vier klavecimbels en orkest (BWV1065).

Vivaldi's oorspronkelijke versie voor vier violen, cello en orkest in b, RV580, van dit laatste concerto vormt zowat het hoogtepunt uit 'L'Estro armonico'. De uitgebreide strijkersbezetting zorgt voor een rijke textuur en bestaat uit vier violen (soli), vier vioolpartijen (tutti), twee altvioolpartijen en naast de baspartij (basso continuo met cello, contrabas, klavecimbel, ...) ook een cellosolo. Het eerste deel (Allegro) start met een herkenbaar thema bestaande uit herhaalde noten en een stijgende kwartsprong. Het tweede deel (Largo) begint met een spanningsvol dominantseptiemakkoord voor het hele orkest gevolgd door korte solo's in gepunte ritmes voor de vier soloviolen én de twee altvioolpartijen. Dit vrij korte deel besluit met een breed uitgesponnen cadens in fis. In het uitgebreidere en iets snellere derde deel (Larghetto) spelen de vier solisten simultaan een glanzend arpeggio genoteerd in 16de noten. Bij elke vioolpartij staat ook een aanwijzing voor de uitvoering. Zo staat er bij de eerste vioolpartij: 'Arpeggio battuto di biscrome'. Dit om aan te geven dat elke tel moet worden onderverdeeld in 32ste noten. Het vierde en laatste deel (Allegro) start met een uitgebreide tuttipassage. Hierbij is de terrassendynamiek (tegenstelling tussen piano en forte) een opvallend element. In de eerste solopassage horen we een swingende combinatie van twee verschillende maten (de maat zes achten en twaalf zestienden). De andere solopassages zijn geschreven voor meerdere solisten die haasje over spelen. Dit prachtige concerto sluit af met een stormachtige tuttipassage met veel herhaalde noten.

Hofkapelle München

muzikale leiding

Rüdiger Lotter

1ste viool

Isabella Bison, concertmeester

Ulrike Cramer

Martyna Pastuszka

Fiona Stevens

2de viool

Dmitry Lepekhov

Emily Deans

Angelika Fichter

Marina Momeny

altviool

Mark Braithwaite

Veronika Stross

cello

Pavel Serbin

Felix Stross

violone

Günter Holzhausen

klavecimbel

Olga Watts

luit

Axel Wolf

Hofkapelle München

Hofkapelle München is een barokorkest dat werd gesticht in 1992 onder de naam Neue Hofkapelle München. Onder leiding van Christoph Hammer werd dit orkest een van de meest begeerde barokorkesten in de Beierse regio. Sinds 2009 staat het ensemble onder artistieke leiding van violist Rüdiger Lotter, die zich gespecialiseerd heeft in de historisch geïnformeerde uitvoeringspraktijk. Solisten waarmee de Hofkapelle München regelmatig samenwerkt zijn Reinhard Goebel, Alessandro de Marchi, Dorothee Oberlinger, Hille Perl, Christiane Karg en Lawrence Zazzo. Het orkest geeft tevens concerten met koren als het Tölzer Knabenchor en het Koor van de Bayerische Rundfunk. Het orkest focust zich onder meer op het rijke muzikale verleden van Beieren. Tot 2013 werkte de Hofkapelle regelmatig samen met de August Everding Theater Akademie uit München in producties van 17de- en 18de-eeuwse opera. Een van de hoogtepunten waren de producties van Hasses opera 'Didone abbandonata' olv. Michael Hofstetter in 2011 en 'Adelasia ed Aleramo' van Simon Mayr olv. Andreas Spering in 2013. In 2012 kreeg het orkest samen met de contratenor Valer Sabadus de Preis der Deutschen Schallplattenkritik voor de cd 'Hasse reloaded'. Ook de opname van de zes Brandenburgse Concerti in 2013 kende veel succes. In 2014 nam de Hofkapelle een nieuwe cd 'Le belle immagini' op met Valer Sabadus olv. Alessandro de Marchi. Deze cd werd bekroond met een Echo Klassik 2015.

www.hofkapelle-muenchen.de

Rüdiger Lotter

Rüdiger Lotter is een van de belangrijkste barokviolisten van zijn generatie en maakt ook faam als dirigent gespecialiseerd in de historische uitvoeringspraktijk. In 2014 dirigeerde hij de opera 'Orfeo' van Gluck op de Tage der alten Musik in Herne. Ook de concerten met aria's met contratenor Valer Sabadus in de opera van Düsseldorf en in het Prinzregententheater in München konden op veel bijval rekenen. Zijn opname van de Brandenburgse Concerto's met zijn ensemble Hofkapelle München werd enthousiast onthaald door de pers. Van 2011 tot 2014 was Rüdiger Lotter artistiek leider van de barokproducties met het orkest van de Ludwigsburger Schlossfestspiele. Sinds 2013 wordt Lotter ook regelmatig uitgenodigd door het festival Styriarte in Graz om er met het festivalorkest te werken. In het kader van de reeks 'Klassik heute' leidde hij in 2010 het Sinfonieorchester des Westdeutschen Rundfunks. In 2009 nodigde scenografe en regisseur Anna Viebrock hem uit voor de muzikale leiding bij een productie in het Schauspielhaus Basel. In hetzelfde jaar werd hij door John Neumaier aan de Staatsoper Hamburg uitgenodigd als solist in de balletcreatie 'Orpheus'. Als artistiek leider van de Hasse-Gesellschaft München zet hij zich intensief in voor de herontdekking van het werk van Johann Adolph Hasse. In 2011 werd op zijn initiatief Hasses opera 'Didone Abbandonata' in het Prinzregententheater in München uitgevoerd. Als solist treedt Lotter regelmatig op met zijn kamerensemble Lyriarte op de grote festivals in Duitsland. Zijn solo-cd's verschenen bij Oehms

Classics, waaronder een opname van de solosonates van Bach, ontvingen veel bijval. Zijn cd 'Biber-Berio', met Irvine Arditti, werd met meerdere prijzen bekroond. In 2007 was Rüdiger Lotter gastprofessor aan de Hochschule für Musik Trossingen. Sinds 2009 is Lotter aanvoerder bij het Münchener Kammerorchester en artistiek leider van de Hofkapelle München.

Chouchane Siranossian

De Frans-Armeense violiste Chouchane Siranossian studeerde in 1990 viool bij Tibor Varga (Zwitserland) en op hetzelfde moment studeerde ze aan het conservatorium van Romans (Frankrijk). In 1997 rondde ze haar studies met de 'Prix d'excellence' af. Ze zette haar studies verder bij Pavel Vernikov aan het Conservatorium van Lyon. Vanaf 2002 volgde ze les bij Zakhar Bron in Zürich (Zwitserland) en in 2007 studeerde ze af. In datzelfde jaar werd ze voor de eerste keer concertmeester, bij het Sinfonieorchester St. Gallen in Zwitserland. In 2009 verliet ze het orkest om zich intensief op barokviool toe te leggen bij Reinhard Goebel aan het Mozarteum in Salzburg. Siranossian wordt vaak gevraagd als soliste of als concertmeester bij onder andere de Staatskapelle Dresden, het Basler Kammerorchester, het Budapest Festival Orchestra, het Münchener Kammerorchester, Concerto Köln en de Deutsche Kammerphilharmonie Bremen. In kamermuziekverband werkte Siranossian samen met onder anderen Rüdiger Lotter, Dorothee Oberlinger, Kristin von der Goltz, Michel Béroff, Philippe Bianconi,

Bertrand Chamayou, Yulianna Avdeeva en Rudolf Lutz. In 2012 werd ze aangewezen tot concertmeester van het Capella Augustina. Siranossians eerste cd 'Time Reflexion' (Oehms Classics) uit 2014 werd bekroond met een 'Diapason Découverte'. In 2015 verscheen een cd met vioolconcerti van Jean-Marie Leclair en Pietro Locatelli (Sony Deutsche Harmonia Mundi) en een cd met duo's met Jos van Immerseel (Alpha).

chouchane-siranossian.com

Siranossian bespeelt een Giuseppe Guarnerius van 1697 en een Joseph en Antoine Gagliano van 1795.

Isabella Bison

Na haar muziekstudies in haar geboortestad Bologna, sloot Bison haar opleiding bij Giuliano Carmignola af met een concertdiploma aan de Musikhochschule in Luzern. Verder volgde zij masterclasses bij Pavel Vernikov en S. Montanari, en voor oude muziek bij Lucy van Dael in Amsterdam. In 2004 werd Bison lid van het European Union Baroque Orchestra (EUBO). Als winnares van diverse studiestipendia en internationale concoursen treedt Bison als concertmeester of soliste geregeld op met orkesten in Europa, Canada, USA, Zuid-Amerika en Azië. Ze werkt samen met diverse internationale barokensembles, als de Accademia Bizantina, Europa Galante, Les Talens Lyriques, Anima Eterna, het Tafelmusik Baroque Orchestra, de Hofkapelle München en Il Pomo d'Oro. Bison heeft talrijke CD-opnamen gemaakt, o.m. voor Virgin, Decca, Naive en Deutsche Harmonia Mundi. Sinds 2016 is zij lid van de Hofkapelle München.

www.desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

Vlaamse
overheid

Provincie
Antwerpen

mediasponsors

Knack

dS
De
Standaard

